

ZELENEJ ČAJÍČEK

HRÁDKOVÁ JANA

Jana Hrádková

ZELENEJ ČAJÍČEK

Věnováno všem, co si rádi dají nohy nahoru a na chvíli vydechnou nad šálkem zeleného čaje. Nebo třeba nad půllitrem piva, na tom nesejde. Zkrátka všem, kteří si občas s láskou vychutnají chvilku klidu.

Postavy v knize jsou smyšlené, veškerá podobnost s reálnými osobami je zcela náhodná.

Hájková Eliška *1997

Hrušková Magdalena *1954

Kovářová Anna *1998

Matějíček Tadeáš *1997

Matějíčková Pavlína *1999

Palíček Michal *2001

Palíčková Ester *1994

Stehlíková Pavla *1944

Stehlíková Sára *2000

Vyhnaň Jakub *1999

PROLOG

Někdo mě má rád, někdo zase ne. Nebo spíš – někdo mi věří, někdo zase ne. Stejně je to ale propojené, takže na tom nesejde. S nedostatkem důvěry mizí láska, s odporem přichází skepse. Občas se mnou ale prostě musí jednat všichni, ať mi věří nebo ne, nic jiného jim nezbývá. Často jsou taky pěkně otrávení, když na to dojde. Ale já jim vyhovím, vždycky jim vyhovím. Možná mají pravdu. Vždyť já dobře chápu, proč mi nevěří, nejsem přece nijak zvlášť upřímná. Vlastně skoro vůbec. Dobře, přiznávám, dost často lžu. A dost často o tom i vím. Má osobnost spočívá v jedné obrovské nedokonalosti. V tom, jak moc chybný produkt jsem. Jsem dobrá nebo zlá? Kdo ví. Traduje se o mně obojí. A obojí bude asi i pravda. A ještě se o mně povídá, že jsem hloupá. To je rozhodně pravda, to o sobě moc dobře vím. Nepřemýšlím, nepotřebuju to. K čemu tolik strachu? Ale i tak jsem snad ještě docela spravedlivá. Dobře, tak tedy lžu. A dobře, lžu dost. No a co. Nikdy bych se na nikoho nevykašlala. Na nikoho, kdo mě bude potřebovat. I když jste se mi po celý svůj život vysmívali, já tu budu pro vás. Slibuju. Víím, proč tu jsem, víím, že se všechno děje přesně tak, jak se to dít má. Když se má něco stát, tak se to stane. Když přijde čas na změnu, tak se to změní. Jsem tu proto, abych pomáhala lidem. Jsem nešikovná, neumím skoro nic. Chci jim pomáhat, jenže

já jim nespravím auto, neprodám deset rohlíků, nevyléčím je z nemoci, nenarovnám pokřivené vztahy, nenapišu písemku z matematiky, nezařídím, aby zmizely dluhy. Vlastně jim nedokážu ani poradit. Úsměv, to je jediné, co skutečně umím. Jen je vyslechnu, usměju se na ně. Dodám jim sílu. A té síly bude vždycky přesně tolik, kolik oni sami uznají za vhodné. Já se jen usmívám, zbytek je na nich. To je důvod, proč mě všichni tak milují, nesnášejí, a někdy dokonce i obojí naráz. A to je důvod, proč mě všichni potřebují. Ať mi věří nebo ne, jednou za čas stejně přijdou, zazvoní na zvonek a čekají, jestli jim otevřu. Cink cink cink. Mám ten zvuk ráda. Jsem hloupá, slepá a naivní. Slepý lhář, tak mi říkají. Mají pravdu, taková jsem. Jenže právě slepý lhář je ten, kdo vydrží déle, než všichni ostatní. Dny přichází po dnech, lidi po lidech. A jak já je mám ráda! Každý z nich je úplně jiný, ale přitom toho mají až směšně moc společného. Jsou tak jednoduší a zároveň tak komplikovaní. Tak krásní. Sedím před krbem, ve svém obrovském starém křesle, popíjím zelený čaj, hřeju se a čekám.

Čekám a čekám.

Čekám na tebe.

KAVÁRENSKÝ POVALEČ

Na světě pravděpodobně neexistuje nudnější věc, než hodina jazyka českého u nás na škole. „Vodicí a vodííííí! Jaký máme rozdíl?“ protivný hlas samolibé profesorky se snažil probojovat tím nekonečným ševením, způsobeným již dospělými hlasy mých spolužáků, které obsadilo každý kout, co místnost naší třídy mohla nabídnout.

Marně. Máš to zkrátka marný, Majduš. Není nic silnějšího, než nespokojený hlas bandy znuděných pubertálních chuligánů, mučených tím otřesně připitomělým výkladem, ve staré zašedlé místnosti, která se ukrývá mezi stěnami údajně výběrové školy a nápadně připomíná vězeňskou celu.

Ach, ta gymnazijní elita. Ta elita, která se štourá v nose, kreslí si do sešitů kouzelníky a spí ve škole, protože co může být v noci podřadnější činností, než spánek. Když je elitě sedmnáct, nemůže mrhat svůj drahocenný mladý čas na nočním vychrupování dosyťoučka, zvláště pak ne, pokud má možnost jej využít k melancholickému poflakování se po těch nejtmavších zákoutích chladných uliček, nebo – což je pro většinu z nás o něco reálnější a máme možnost to praktikovat denně – sledování těch nejtemnějších koutů, na něž měsíční svit nedosáhne ani za úplňku, a jak skvělý pocit

pak je, když u toho může člověk povýšenecky vysedávat na parapetu, poslouchat němotu noci a přemýšlet nad neexistujícími smysly života a důsledky vlastní existence. K takovým nočním chvilčkám se často dokonale hodí vytáhnout utajovanou lihovinu a vychutnávat její hřejivost, která se osamělému mysliteli začne rozlévat po těle, až přebije i ten všudypřítomný chlad.

Další, co může pomoci sedmnáctiletému výrostkovi k lepšímu využití svého nočního času, je i sdílení čerstvě vypraných a voňavých peřin s mladičkou láskou, vzájemné něžné doteky hebkých těl a kapičky potu vášně. Slyšíš ten chvějící se dech? Musíš, protože ti křehce oddechuje přímo u ucha a otevírá ti tím zlatou bránu do těch nejbzdálenějších krajů slasti.

Další věc, kterou můžeme dělat po nocích, a kterou nám dokonce i schvalují, protože tím dokazujeme, že jsme správnými gymnazisty, je studium předmětů, jejichž výklad jsme v důsledku jiných nočních aktivit ve škole zaspali.

Studium, to je pro nás základ, stavební kámen našich životů, početí naší budoucnosti, to je ten úchvatný zázrak, který škola přináší! No a co, že chemické vzorce nikdy nevyužiješ, no a co, že nakonec celý svůj život strávíš za pokladnou v Albertu, píp, píp, píp, markování, markování, to je ale zábava!

Na tom přece vůbec nezáleží.

Nevzděláváš se pro maturitu, přijímačky, nebo snad praktické využití znalostí, co blázníš, k čemu by ti tyhle věci byly? Vzděláváš se proto, že vědění je zkrátka krásné! Copak nejsi plný touhy vše prozkoumat, poznat, vypátrat a vyšťourat? Jsi už přece jednou tady,

na téhle skvělé planetě, tak proč by tě nemělo zajímat, jak tu všechno funguje, proč to vzniklo, co se děje s tímhle a co s támhle, jak se k tomu postavit, abychom tu my lidi, mohli oxidovat a reprodukovat svůj druh se vši veselostí dál?

Jsi přece elita národa, na to nezapomínej. To ty to tu poženěš kupředu.

A proto tu dál sedíš, tupě zíráš na tabuli, šťouráš se v nose, kreslíš do sešitů kouzelníky, hraješ piškvorky, usínáš na jedné hodině za druhou, následně se věnuješ nočnímu studiu a nemůžeš se dočkat, až konečně zase po šesté hodině uvidíš to jediné světlo svého školního dne v podobě zapáleného žvára. Na to musíš jít dostatečně blízko, ale zároveň daleko od pozemků školy, protože tě nesmí nikdo vidět, ale zároveň musíš dorazit včas na odpolední informatiku s šedesátníkem Kučerou, který pomalu umírá blahem z toho, že dokáže úspěšně odeslat email.

Jak krásný je takový život a s jakou radostí trávím svoje mládí! Ten entusiasmus mi nekazí ani fakt, že pomalu nemám na pitomý rohlík, protože pokud nechci prostát takřka celý víkend za pultíkem v mekáči, tak mám s brigádou utrum, a tak tedy šťastně chodím baštit slepené kusy včerejší bramborové kaše alias škubánky, z naší školní kantýny.

„Čtyři morfémy, čtyři morfémy!“

Pane bože, to zní jak ženská, co vyřvává po trhu „pět jablek, pět jablek!“ Tohle opravdu nevydržím! Je až nepředstavitelné, jak příšerně fyzicky bolestná muka na této hodině prožívám, máloco mi způsobilo větší utrpení, než hodina jazyka českého.

Kam se hrabe matka připomínající rozzuřeného býka, když

vyšiluje kvůli pozdnímu příchodu domů! Kam se jen hrabe ta mlhavě stresující vzpomínka na až nepěkně povedenou parodii na středověký pranýř, kde se nebohým provinilcům vysmíval dav lidí, na tu děsuplnou hrůzu, která mne poznamenala až do konce života, hrůzu nesoucí název „taneční“, kde velký diktátor s výrazem vojenského velitele z počátku čtyřicátých let, procházel sálem a neustále vybízel k rádoby kulturnímu spáření děvčat s rozkodrcanou chůzí na vratkých jehlách a chlapců s kousavými límečky, a následnému šlapání zeli, které ani vzdáleně nepřipomínalo ty poměrně estetické taneční kreace, jež s výrazem fascinace vždy sledovala teta Agnes v pořadu Stardance. Kam se tohle týrání nevinných chlapců v košilích hrabe!

Hodina češtiny stejně vítězí.

„Koňmo, koňmo, no jak to, že nevíte, co to znamená?“

Už. Nevydržím. Ani. MI. NU. TU.

A prý jich ještě zbývá pětatřicet. PĚTATŘICET!!

Je mi sedmnáct, mám sílu a elán v kostech a přeju si ten prchavý čas, kdy tomu tak skutečně je, využít tak, aby byl promarněný jen z poloviny. Toužím po velkých událostech, po tom, abych každou chvilku prožil tak, že ji budu považovat za jedinečnou a nenahraditelnou. Toho se mi na hodině češtiny ovšem nemá šanci dostat, i kdyby na mne třeba znenadání spadla cihla (ano, přesně ten základní stavební kámen vzdělání, přesně ten zázrak, jenž by vás měl ve škole přímo osvětit, jako proroky v dávných dobách osvětlovalo samo nebe).

Prosím, ať se tu náhle z ničeho nic objeví obrovský dinosaur,

nějaký býložravý – masožravce jsem nikdy neměl v oblíbě – ano, ano, brachiosaurus prosím, jen ať se tu znenadání objeví a rozmlátí všechno svým mohutným ocasem. To by byla švanda. Bum, prásk, bum – konec!

Nebo ať přiletí teroristi, jak nás neustále média straší, to by taky vykonalo své. Pozor, pozor, zátarasý! No určitě, to je vidím, jak budou útočit na Prahu. Ono i kdyby, jestli se to stát má, tak se to stane, zátarasý nezátarasý, někdo u toho prostě umře. Upřímně doufám, přinejmenším pokud tu budu ještě chvíli muset poslouchat ty učitelské výplky, že ten mrtvý budu já. Pokud tedy nepůjde o můj vlastní teroristický útok. Občas totiž přemýšlím, že ho udělám, prostě jen proto, abych už konečně utišil ty slaboduché pupkaté pepíky, kteří odmítají na školách výuku arabských čísel, protože přece všechno, co jde z východu, zavání terorismem. Kdybych měl tedy spáchat takový čin, při němž bych vyhodil nějakou menší nebo větší část města do povětří, tak bych si na obličej napatlal pěkně modrou, červenou a bílou, na břicho bych si hrdě načmáral vlastenecký citátek a šel bych na věc. Jediné, co mi to trochu kazí, je předpoklad, že by pak moje tělo skončilo roztrhané na cucky, a to by pak onen hrdě vlastenecký citátek byl poněkud nečitelný, což by pak mělo všechno smysl jako dávat mrtvému zimník.

Čímž chci říct, že jestli to náhodou někdy udělám, zimník mi nenoste.

Tři minuty. A to není prosím, pánové – a dámy samozřejmě; žijeme přece v moderní době a už dávno jsme se prokousali fenoménem emancipace žen – čas který zbývá do konce hodiny, ale

čas, který uběhl během mých sebevražedných a vlastipodkopávajících myšlenek.

Tohle mi doslova užírá mozkové buňky! Kdo to má do háje trpět?! To se pořád řeší, co je koňmo? Kde jsem se to sakra ocitl?

A proč je v té učebnici nakreslený slon na míčku a slepice sklánějící se nad zrním?

Já na to cigáro do odpolední pauzy opravdu nevydržím. Jestli se mi do několika minut nedostane potřebná dávka nikotinu, dehtu a řady dalších rakovinotvorných látek způsobujících ten lehce mámivý stav pohody, tak se opravdu asi dobrovolně prohlásím za zesnulého.

Ale jen vás prosím, neberte mne vážně. Nejsem terorista, ani rozmazlený pubertální hlupák.

Já zbožňuji jazyk český! A teď to myslím smrtelně vážně, přestože vám to po tom všem afektovaném fňukání, jaké by se ani podvyživené baletce nepodařilo, musí připadat sarkasticky směšné.

Já miluju naši řeč. Jak je tvárná, jak je krásná, jak je úžasná, jak je hravá, jak se nad ní dá rozplývat a jak přímo vybízí případného pisatele k tomu, aby pocítil téměř trans z přívalu kreativity, jen co slyší pár českých slovíček.

Jak říkal už Werich – a svatou pravdu měl, to kulaťoucké české jablíčko, to je naprostý skvost a zázrak, který musíme v našich mluvidlech hezky opečovávat.

Zbožňuji ty možnosti, které mi čeština dává, když sepisuji nějaký svůj šuplíkový výplk, zbožňuji všechna ta kouzelná slovíčka, mezi něž skutečně nepatří jen pouhé „prosím“ a „děkuji“, ale celá škála našeho jazyka.

A jsem hrdý na náš národ! Copak hokejisté, důvod, proč bychom měli skutečně být „ti hrdí Češi“, proč bychom měli cítit to vzrušení na jazyku a vychutnávat každou hlásku, když se označujeme za příslušníky našeho národa, čé – é – chá, ten důvod, to jsou naši literáti, dramatici, historici, novináři, překladatelé, básníci a všichni další pisatelé a tvůrci, kteří nás udrželi ve chvílích nejtěžších a obohatili náš jazyk a kulturu řadou skutečných pokladů.

Obrozenci, Májovci, Lumírovci!

Jak jsem hrdý, že se řadím k národnosti, k níž se hlásili Neruda, Čapkové, Němcová, Jirásek, Thámové, Dobrovský, Zeyer, Vrchlický, Tyl, Borovský, Světlá, Petiška, Říha a samozřejmě Cimrman, proti jehož existenci nelze nic namítat, a tak připisuji k obrázku slepice jméno „Zora“.

A ta řada dalších, významných jmen, která musím obdivovat a dmout se v hrudi, kdykoliv čtu jejich texty.

Právě tohle je pak důvodem, proč mě tak moc zdrcuje jedna pitomá hodina češtiny, která ztratila veškerou úroveň, již nikdy neměla.

Jenže výuka českého jazyka sama o sobě, to není žádný problém. Jde přece jen o jeden úsek pětáctyřiceti minut! Problém je v tom, že mám čím dál tím víc pocit, že do školy chodím tak na čtyři hodiny, které nepostrádají smysl, týdně a beze zbytku bych se s naprostým přehledem obešel. A pak mi zkuste někdo sebrat, že jde o ztrátu času.

Co následuje? Tělocvik?

Výborně! Předmět určený k tomu, abychom my, jakožto věčně vysedávající elita, která přece neustále dřepí nad tím doslova

vznešeným učením, dostali svou týdenní dávku pohybu a prohnali ztuhlá těla po podivně zapáchající místnosti s dírou ve zdi. A co na tom, že více jak polovina kluků má zrovna dnes, čirou náhodou přímo před testem z chemie, na nějž se pochopitelně nikdo neučil doma (protože všichni máme, jak jsem již jmenoval, daleko podstatnější věci na práci, a to i když vezmeme v potaz prakticky aristokratickou povahu učiva), přišernou chřipajznu, kucky kucky, kejcháme, kejcháme, no skvěle nám to jde! A tak tedy výchova tělesná nabývá skutečně velký význam pro ten vysněný pohyb hrbatých šprtů, když cvičí šest studentů z patnácti.

A jestli si snad někdo myslí, že jsou na tom holky líp, tak prosím, jděte se podívat na výuku dívčího tělocviku! To jejich nakrucování se před zrcadlem se dá jen těžko považovat za něco, co by mělo být jen imitovat sport.

Upřímně, nejvíce mě ohledně výuky tohoto předmětu udivuje fakt, že ho ještě nezrušili. Už dávno nemusí přece nikdo naklusat do tělocvičny ve cvičkách a máchat rukama na spartakiádu! A podívejte, stejně ta hodina postrádá smysl, tudíž nevidím důvod, proč dál brát čas studentům i těm lidem, kteří to vyučují. I když ti za to dostávají zaplacen, takže nepředpokládám, že si stěžují tolik, jako já.

Následující chemie patří mezi hodiny, které bych i kvalifikoval jako užitečné a nezbytečné, protože naše profesorka (snad jediná, která si opravdu zaslouží chrabré označení „profesorka“ a ne to prosté učitelské) je opravdu skvělá žena a samozřejmě úžasná vyučující. Má obě vlastnosti, které by ideální profesor mít měl; rozumí svému předmětu a umí pracovat s lidmi. Smutné je, že valná většina jejích

kolegů postrádá obě.

Každopádně, jak jsem řekl „kvalifikoval bych“. Ono to totiž není jen tak, taková chemie. Sice na těch hodinách něco dělám, dozvídám se spousty informací, které jsou řečeny tak, že mají hlavu a patu, nechová se ke mně nikdo jako k žákovi druhé třídy, známkován jsem skutečně podle svých vědomostí, ne podle sympatií, to ovšem nic nemění na tom, že nedokážu z hlavy vypudit onu jednoduchou otázku, aneb:

„K čemu mi to sakra je?“

Jak můj život obohatí znalost valenčních elektronů, výpočty reakcí, vzorce, vzorce, vzorce, veškerá ta zapeklitá změť písmenek a čísel – kde to využiju, co s tím budu dělat? Pro běžný rozhovor se přece občas hodí znát, který panovník plus mínus kdy, kde a co vydupal, přinejmenším není na škodu znát ty, kteří dupali hodně. Stejně tak se vyplatí mít ponětí o právech a tom, co říkají zákony, to abyste pak mohli nadávat na naše politiky a nebýt za větší idioty, než ti, na něž nadáváte. Hodí se mít ponětí o tom, kde, co a jak žije, kvete – a co já vím, jak jinak oxiduje, je fajn mít ponětí i o nějakém tom fyzikálním jevu, naučit se používat logiku díky matematickým specialitkám, ale k čemu mi je znalost těch chemických... chemických... chemických... chemikálií?!

Úplně jsem zaslechl svou vlastní fistuli.

Konečně jsem se dočkal volné hodiny a se slepou nadějí, že se najím něčeho trochu jiného než běžné pochutiny nesoucí přezdívkou UHO, jsem se vydal do školní jídelny, která ctí svou hrdou pověst o schopnosti znechutit jakéhokoliv strážníka ještě daleko předtím, než

jídlo vůbec pozře. No jo, opět nezklamala.

Sbírám své věrné spolutravníky (ano, spolutravníky, ne stravníky z jídelny), aneb ty lidi, kteří jsou ochotni se mnou trávit čas, až se celý roztráví a nezbyde z něj ani minuta.

Nejsem příliš společenský tvor, vlastně, přestože říkám, že nemám moc přátel, někdo by i mohl prohlásit, že nemám vůbec žádné. Čím to je, že si nejsem jist existencí svého okruhu lidí? To já klidně přiznám hned teď – já se sice pohybuji mezi několika kumpány, kteří si se mnou sednou v té školní strasti a kteří si se mnou zapálí cigárko o pauze, jenže kdo z nich je skutečně mým přítelem, o tom mi nejspíše nezbyvá než jen polemizovat až do nějaké osudné chvíle, kdy budu konečně nucen si přiznat, že nikdo.

Petr, Kamil, Simona, Lukáš a hlavně Šárka.

I když jsem psal o tom všem, co se nám, sedmnáctiletým pozérským hlupákům, nabízí k zajímavějším možnostem trávení času, než jaké poskytuje studium, já jsem vlastně člověkem tak osamělým, že velká část z toho se mé osoby jednoduše netýká. Dobrá, dobrá, teď mluvím hlavně o té s nějakým děvčetem. Problém je v tom, že já jsem poměrně specifický typ člověka, kterého jen tak nějaká nezaujme natolik, aby s ní měl chuť sdílet kdeco, a když už náhodou ano, upřímně řečeno, naneštěstí to s tím nezájmem platí z obou stran.

Šárka je však přesně tou slečnou, kterou bych – když už bych se tedy musel přiznat k nějakým romantickým citům – jmenoval, zkrátka to děvče s blondatými obláčky na hlavě, hrající jazz na klavír, s kalhotami s vlastní nášivkou, rudou rtěnkou, mezerou mezi zuby a čímisi skutečně... podivně vyzařujícím, takovým mlhavě stříbřitým

dýmem.

Dívka, o které nedokážu jen tak přemýšlet, aniž bych lehce nezčervenal a nerozbušilo se mi srdce.

Ale to je nakonec jedno, protože já jsem stejně osobou, která se pohybuje mezi lidmi a něčím úplně jiným, zkrátka nepochopený, osamělý a melancholický odpadlík, nejspíše bez přátel, a tím je mi souzeno taky zůstat.

Stejně jako mi je souzeno přežít ještě další dvě hodiny, bez nichž bych se pochopitelně obešel.

Ale jen se pojďme rozplývat nad úspěšně odeslaným emailem.

Další srandička, která na nebohého gymnazistu čeká poté, co se vyhrabe z té úžasné moderní školy, plné perfektně kvalifikovaných profesorů, není nic jiného, než přečpaná tramvaj. Průměrný bezdomovec usazený na správné místo, vykoná své. Vedle toho stojí samozřejmě přeparfémovaná panička, která do té své mobilní krabičky nepřetržitě brebentí ony barvité zážitky z odpoledního přelakovávání nehtíků a venčení kabelkového Ťapky, potom se přidává malé uřvané děcko a korunu tomu nasadí dvacet přistupujících harantů, v čele s vyklepanou učitelkou, marně šeptající slůvka jako „Klid, děti, jsou tu taky jiný lidi,“ a mně pak nezbývá nic jiného, než z toho všeho pocítit snad ještě větší marnost, než z průměrné hodiny češtiny.

Jakmile se člověk konečně nějak – v kapku pochroumaném, ale ještě relativně živém stavu – dostane z toho vozidla, v brněnském prostředí nazývaném šalinou, čeká ho, přinejmenším pokud jezdí

stejnou cestou jako já, to samé v autobusovém vydání.

Kdyby člověk nemusel chodit do školy na předměty, které mu nic nepřináší, ať už proto, že se jim v životě nehodlá věnovat, nebo protože je vyučuje člověk naprosto neschopný a neznalý vlastní látky, a pak taky kdyby nemusel trávit čas cestováním napříč městskou hromadnou dopravou, vsadím se, že bychom jako lidi byli už dávno mnohem dál. Je sice pravda, že Rowlingová si Pottera vymyslela, když neměla do čeho píchnout ve vlaku, ale každý člověk nemá takové kapacity, aby k němu přicházely geniální myšlenky, ve chvíli, kdy se mu to zrovna hodí. To by tak bylo, jen si říct „tak tu čumím na černou ulici pod zažloutlým světlem lampy a čekám na poslední autobus, tak mě ozáří nápad na bestseller!“ a bum, ozáření by přilétlo odkudsi z nebe a já bych se topil v milionech. Jenže takhle to zkrátka a dobře v životě běžných lidí nefunguje, proto se pak taky nazýváme „běžní lidé“.

Nám obyčejným utrápeným studentům by zkrátka nikdo na takový přepych nikdy nepřiplatil a my sami na to nemáme a mít nebudeme, ani když prostojíme každý víkend za pultíkem v mekáči, patlající se v burgerech.

Proto můžu tedy naprosto bezpečně říct, že dojíždění pro mne znamená, stejně jako vysedávání na většině předmětů ve škole, pouhou ztrátu času, která mne jen okrádá o talent a naděje. Až tedy jednou umřu bez sebemenšího odkazu, co by alespoň za něco stál, plánuji z toho tedy pochopitelně vinit české školství a městskou hromadnou dopravu.

Jestě kdyby se ti řidiči alespoň uměli chovat. Víte, moji drazí

pánové, já chápu, že se vám nechce jezdit sem zpátky, sem zpátky ve vozidle páchnoucím bezdomoveckým pižmem, mě by to taky nebavilo, ale uvědomte si už, že jste jen řidiči a na nic víc prostě nemáte, tak se s tím už konečně smířte a neštěkejte na cestující, protože pes té paní, sedící tam vzadu, to stejně zvládne daleko líp jak vy, snad se k sobě přece můžeme chovat jako dospělí lidé a neběsnit pokaždé, když někdo nastoupí špatnými dveřmi. Děkuji, děkuji, děkuji!

Vraťme se ale zpátky k tomu záluďnému tématu, o němž jsem hovořil před chvílí, a které je bezesporu záživnější, než poučování autobusáků. To jest k problematice faktu, že běžný smrtelník má šanci zhola mizivou na sbírání kvalitních nápadů všude možně, kde se mu to zrovna hodí, tudíž chce-li v životě něčeho dosáhnout, je nucen k otrockému sbírání zkušeností a následné logické robotě s nimi. K tomuto očividnému faktu musím totiž ještě podotknout jednu věc, a to že mezi námi na světě chodí i několik zázračných výjimek, vymykajících se vlastností běžných smrtelníků. Moc jich není, proto jsou to také výjimky, ale pár se jich přece najde a já takové lidi občas podezírám, že ve své pravé nátuře nejsou lidmi, nýbrž nějakými nadzemskými anděly, spadlými na zem se záměrem výzkumu ubohosti nás, na smrt čekajících. Mezi takové tvory řadím přesně ty úžasné české spisovatele, dramatiky, prozaiky, překladatele a historiky, zároveň samozřejmě ale i ty slavné mozky z oblastí fyziky, chemie či medicíny, sem tam nějakého toho hudebníka, i když – ti už vážně asi vymřeli, a v neposlední řadě zdánlivě obyčejné lidi, kteří dokázali mnohem větší věci, než se od nich kdy očekávalo. Zkrátka všechnu

tu sebranku s nálepkou „úspěšní“.

Jak jsem ale již naznačil u hudebníků, jejichž druh je už v dnešní době velice ohrožený, dříve byl počet těchto světel v lidské populaci podstatně hojnější. Ať už však dnešní doba tyto zázračné, možná nelidi, postrádá, jak chce, neznamená to ovšem, že je o ně zcela ochuzena. Ba naopak, já sám mohu potvrdit jejich existenci v současnosti, jelikož shodou okolností mám k jednomu z nich mnohem blíže, než se většině lidí poštěstí, tudíž mohu hrdě potvrdit, že dalším z těchto diamantů je zrovna moje sestra.

Sice nevymyslela penicilin, nezaložila Facebook, ani nepřekopala fotbalové hřiště s radostným smíchem, bušícím srdcem a vítězným gólem – vlastně, co ji tak znám, řekl bych, že v životě se nikdy ničeho fotbalového, penicilinového ani ajťáckého netkla. Každý, kdo moji sestru ale někdy viděl, něco cítil. Tím samozřejmě nemyslím, že by nějak zvláště zapáchala, nebo že by hned v lidech, bez rozdílu pohlaví a věku vzbuzovala romantické pobláznění, tím chci zkrátka jen říct, že z ní se stoprocentní jistotou vyzařovala jakási aura plná něčeho, a to něco vás během vteřiny přesvědčilo o tom, že ona je jednou z mála.

A copak jen potenciál, ten má taky kde kdo. Ona ho ale dokázala i využít.

A ne, skutečně nepřeháním. Ester byla něčím, co zkrátka nemohlo snad ani patřit do naší rodiny, protože matka i otec se honosili naprosto průměrnými životy a já... já jsem jen já, průměrný sedmnáctiletý zmetek.

Myslel bych si, že na to, aby člověk něčeho dosáhl, musí nejdříve